Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 15 (645) ★ joi 10 aprilie 1958 ★ 8 pag. 30 bani

Zile de aprilie

Zile de aprilie, zile de primăvară... Pe ogoarele patriei a început marea bătălie pentru recolta viitoare. Și tot în aceste zile, la Constanța, a avut loc un eveniment de seamă pentru lucrătorii ogoarelor cît și pentru întregul nostru popor muncitor: Consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii.

Partidul și guvernul nostru conduc și îndrumă cu pricepere, cu grijă, munca de făurire a socialismului, pentru înflorirea patriei. De aceea, zeci de fruntași în producția agricolă, delegați ai Gospodăriilor Agricole Colective, ingineri agronomi, lucrători din Gospodării Agricole de Stat și S.M.T.-uri au fost chemați să se întîlnească și să discute în această Consfătuire cele mai importante probleme legate de munca lor.

Delegații de pe întreg cuprinsul țării au ascultat cu atenție și viu interes expunerea pe care tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, prim secretar al C.C. al P.M.R. a făcut-o în prima parte a Consfătuirii. Expunerea aceasta a fost o oglindă vie a realizărilor din ultimii ani pe tărîmul agriculturii și a sarcinilor care stau în fața oamenilor muncii din agricultură.

Poporul nostru muncitor are mereu în față cuvîntul partidului. Și partidul, la cel de-al II-lea Congres al său a arătat că sectorul socialist în agricultură trebuie să crească și să se întărească necontenit. Lucrul acesta e nespus de important pentru economia țării, pentru viitorul ei, deoarece victoria socialismului nu poate fi deplină decît dacă socialismul va fi construit și la sate. Și în această privință s-au obținut succese mari. Sectorul socialist cuprinde azi mai mult de jumătate din suprafața agricolă a țării.

Pe ogoarele mari, înfrățite, ale colectivelor, se pot întrebuința cu succes mijloacele tehnice cele mai moderne, obținîndu-se astfel recolte bogate. Iar recoltele bogate înseamnă belșug pentru țăranii muncitori, belșug pentru muncitorii de la orașe care făuresc mașini, unelte, îmbrăcăminte.

Țăranii muncitori din regiunea Constanța, cărora tovarășul Gheorghiu-Dej le-a adus în numele partidului și guvernului un călduros salut, au dat o pildă minunată pe acest tărîm. Regiunea Constanța este prima regiune în întregime colectivizată din țara noastră.

Drumul colectivizării — drumul belșugului... Faptele adine grăitoare

(continuare în pag. a VII-a)

1. TOMA VIRGIL, taragotist — Gătaia — premiul III.

2. HALMAI ILEANA, solistă a corului Casei pionierilor din Aradul-Nou, care a obținut locul I pe regiune.

1. Suită de dansuri populare romînești din com. Obreja.

2. O scenă din piesa „Sînziana și Pepelea" prezentată de pionierii Școlii de 7 ani nr. 5 — Reșița, care s-au clasat pe primul loc.

3. Dans slovac executat de pionierii din Nădlac.

FESTIVAL BĂNĂȚEAN

Sînt patru ani de cînd, în fiecare primăvară, sălile de spectacol ale Timișoarei răsună de cîntecele copiilor...

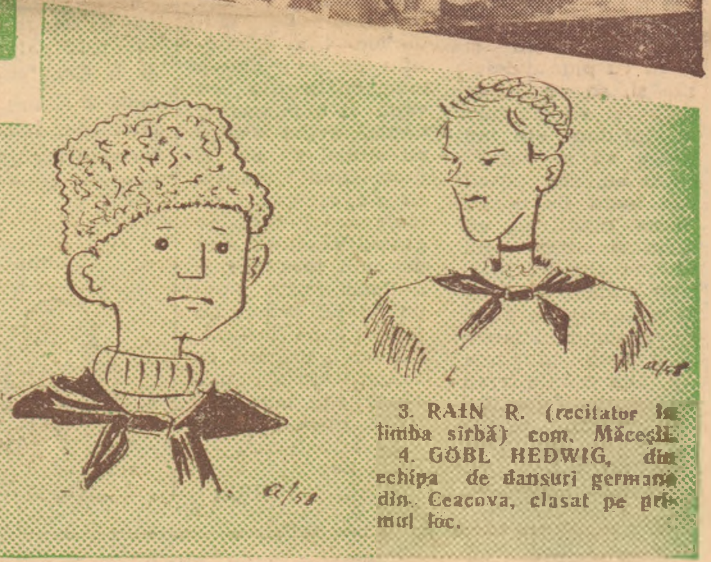
Voie bună, cîntec și joc... Așa poate fi caracterizat și Festivalul cultural-artistic al pionierilor din regiunea Timișoara, desfășurat cu puțin timp în urmă.

Încă din prima zi, în centrul orașului frumos pavoazat, scăldat de razele unui soare primăvăratec, participanții au defilat sub privirile miilor de locuitori. Prin dansurile și costumele lor au arătat celor ce i-au urmărit și aplaudat cu căldură, în repetate rînduri, frumusețea portului și a locurilor natale.

Trei zile s-au perindat pe scenă pionieri romîni, germani, sîrbi, slovaci, maghiari — într-o atmosferă de strînsă prietenie.

Timișoara este prima regiune care a terminat această fază, reușind să facă din Festival o adevărată sărbătoare a copiilor.

★ ★ ★

3. RAIN R. (recitator în limba sîrbă) com. Măceşti.

4. GÖBL HEDWIG, din echipa de dansuri germană din Ceacova, clasat pe primul loc.

Emoții

Cînd a intrat pe scenă Velescu Nicolae din Luncavița, mă aflam în culise. Avusesem acolo puțină treabă și de aceea n-am putut să-i urmăresc întreaga suită de dansuri pe care a executat-o singur. Era solist dansator... Din cînd în cînd, privirea mi se oprea asupra lui. Era plăcut să-l urmărești.

Am zărit însă, tot în culise, un bărbat nu prea înalt, tînăr încă, ce urmărea cu deosebită atenție mișcările lui Velescu. Fața i se roșise de emoție, iar inima îi batea să-i spargă pieptul. Il priveam oarecum nedumerit. Tresărea. Apoi, nervos, se plimba de colo pînă colo, fără să-și ia privirea de la cel care dansa.

Iar Nicolae, după fiecare dans, era răsplătit de public cu ropote de aplauze. Atunci, pe chipul bărbatului apărea pentru o clipă un zîmbet larg, dar în ochi i se citea aceeaș teamă: „Nu cumva să greșească... Dacă n-o să bată de două ori cu stîngu' ?!... Să nu obosească". Dar grijile lui se dovediră a nu fi întemeiate, căci băiatul executa fiecare dans cu multă siguranță și vioiciune...

Cel care-l acompania a schimbat melodia.

„Ultimul dans!" își zise omul în sine și deveni iarăși nerăbdător. Era cel mai greu dintre toate. Incepuse să nu mai privească scena. Ii era teamă. Și cu cît se agita mai mult, eu eram nedumerit. „Să-i fie învățător sau profesor?" La un moment dat, din nebăgare de seamă mă atinse cu umărul mai tare.

— Iertare tovarășe se scuză el, știi, aista-i Neculai... Ficiorul meu...

Restul cuvintelor au fost acoperite de ropotul aplauzelor din sală.

- Pentru antrenarea celui mai mare număr de pionieri la concursul cultural artistic, cît și pentru rezultatele bune obținute la faza regională, drapelul roșu — decernat de Comitetul Regional U.T.M. a revenit pionierilor din raionul Lipova.
- Cel mai mult au fost aplaudați pionierii din Obreja. In decursul celor 10-15 minute cît a durat „Suita de dansuri romînești" ei au fost aplaudați de 14 ori la „scenă deschisă".
- La concursul „Cu cîntecul și dansul pe plaiurile bănățene" au participat aproape 40.000 de copii.
- In cadrul vizitelor făcute la întreprinderile timișorene, muncitorii le-au oferit micilor artiști o mulțime de daruri.
- La spectacolul de gală prezentat duminică după amiază de formațiile artistice premiate, sala Operei de Stat din Timișoara a fost plină pînă la refuz.
- In timpul liber, peste 800 de pionieri, s-au plimbat cu vaporașul pe Bega iar aproape 1000 de copii au vizitat orașul.

Materialele cu Festivalul Bănățean au fost întocmite de: E. DOBRESCU, A. ARNO și GR. PREPELIȚĂ.

Strîngeți hîrtia!

Una din primele zile ale vacanței. Școala medie nr. 80 e prima școală din capitală la care acțiunea de strîngere a hîrtiei a început. Clasa a VIII-a E e astăzi de serviciu. Pionierii Pătrașcu Andrei, Rău Victor și Schwartzman Ramona primesc și cîntăresc pachetele aduse. Nu numai elevii școlii sînt antrenați în această acțiune ci și familiile lor. Iată de ce Sanda Bulan, în vîrstă de 5 ani, ține foarte mult ca ea să predea pachetul adus, în care se află și contribuția ei: două cărți vechi... cu poze.

Detașamentul clasei a VI-a B s-a evidențiat în mod deosebit. Au adus peste 180 kg. Cum au reușit? Au adunat din bibliotecile și întreprinderile din cartier tot prisosul de maculatură. Dar și cei mai mici au fost harnici. Curtovici Olga din clasa a III-a E a adus peste 10 kg, iar Șerbănescu Mioara din-tr-a V-a aproape 30 kg.

Să nu vă mire dacă și clasa a VI-a E, plecată în excursie totuși e prezentă. Intr-un colț al camerii sînt adunate cu grijă pachetele pe care copiii au avut grijă, să le aducă înainte de plecare.

...Și iată că obiectivul aparatului nostru i-a surprins în plină activitate.

TATIANA BOGDAN

La revedere, la revedere!

Doina a sosit în satul bunicăi. Cînd a ajuns pe dealul Brăghișoaiei a început să sară într-un picior, apoi a tulit-o la fugă și nu s-a mai oprit decît în pridvorul casei. Gazdele au primit-o bucuroase. Numai că Doina s-a întristat pentru o clipă. E destul de ușor să observi cînd cineva dintre cei dragi lipsește. Lipsea bunica. Bunica cu părul alb, cu chipul blînd, nu mai ieșise să-și întîmpine nepoțica, rîzînd vesel ca altădată. Noroc că Mihăiță, verișorul, nu i-a dat răgaz să se întristeze și a găsit pe loc dezlegarea.

— Vino, Doinița, vino să-ți arăt vizuina viezurilor. Să-i vezi cînd ies la soare, parcă sînt niște purceluși.

O clipă de reculegere și apoi... pe deal! Viezuri n-au aflat, pentru că ei sînt animale ale pădurii și se ascund de oameni. A fost însă destul de plăcut. Au văzut cuiburi de păsărele îngrădite dibaci cu bețișoare subțiri, au cules flori, au zidit un stăvilar din lut într-o vîlcelușă cu apă cristalină și au hotărît ca-n locul acela să construiască o hidrocentrală, iar cînd foamea i-a întețit bine, au pornit spre casă. Incă de la poartă au simțit mirosul îmbietor al plăcintelor cu mere. La masă însă, Mihăiță nu s-a simțit tocmai bine. Tatăl îl privise nu știu cum și băiatului i-a pierit orice poftă. Și-a luat porția de plăcintă și a ieșit. In urmă Doinița a aflat neînțelegerea. Mihăiță nu prea stătea bine cu matematica. Pe ultimul trimestru se învîrtise de un 5.

— E prea zburdalnic, i-a explicat tatăl.

*

A doua zi copiii au plecat iarăși pe deal. Era soare și cald. După ce au muncit o vreme la barajul hidrocentralei, Doina și-a spălat mîinile și s-a așezat pe-un delușor, în fața soarelui.

— Ce faci acolo, Doina? a întrebat-o Mihăiță, văzîndu-și verișoara răsfoind o carte.

— Vreau să stabilesc calculul pentru căderea apei la hidrocentrala noastră, i-a răspuns Doina.

Băiatul s-a apropiat. Un timp au tăcut amîndoi, au făcut calcule.

— Nu merge, Mihăiță, i-a spus Doina. De fapt eu... eu nu prea mă împac ca matematica. Fă-o tu.

— Eu?!... Păi nici eu nu...

Doina începu să rîdă, a rîs și Mihăiță. Dar fata deveni din nou serioasă.

— Știi, Mihăiță... nu vreau să fac nici un calcul. O oră, două pe zi vreau să învăț la matematică... sînt rămasă puțin în urmă.

Mihăiță a privit-o lung, întrebător.

— Invăț și eu cu tine, Doinița, a spus băiatul după un timp. Și eu am rămas... N-ai văzut, tata...

Cînd soarele a început să se ascundă după muchea dealului, cei doi verișori coborau priporul Ticului spre casă. Fusese o zi minunată

*

Au mai rămas doar cîteva zile pînă la începerea școlii. Doinița se pregătește de plecare. Acum e dusă la vecini să-și ia rămas bun, iar în casă, pe masă, lucrurile ei, mărunte de-altfel, își așteaptă stăpîna. Mihăiță le privește îngîndurat. Ii pare rău că se desparte de Doina. Printre lucrurile înșirate pe masă, zărește un carnețel. Se uită la el și citește: „Pioniera Mihai Doina, cl. VI-a A, Școala medie nr. 1 Tîrgoviște". Incepe să-l răsfoiască. „Limba romînă 9, matematică...?" Băiatul a rămas ca de gheață. Doina avea 9 la matematică

Mihai se posomorî și dădu să plece. In prag o întîlni pe Doina. Era îmbujorată la față iar în mînă ținea un buchet de viorele

— Mergi și tu la gară?

Băiatul primi bucuros. Iată și trenul.

— La revedere, Mihăiță!...

— La revedere, Doina! și-i strînse mîna vesel.

Dar cînd fata urca scările vagonului, Mihăiță îi strigă:

— Ai grijă, Doina să nu mai rămîi „în urmă" la matematică!...

GH. NEGREA

Măriuca vă sfătuiește

Sînt sigură că și vouă vă plac dulciurile și, să vă spun drept, și eu mă dau în vînt după ele. Imi place să le prepar chiar eu, sînt parcă mai bune. De aceea m-am gîndit să vă spun și vouă cum fac eu clătite.

In primul rînd avem nevoie de unul, două sau mai multe ouă, asta depinde de cîte clătite vreți să faceți. Apoi făină, lapte, puțină sare și zahăr. Spargem ouăle într-un vas, unde mai înainte am pus 150 gr. zahăr și sare și mestecăm bine pînă ce zahărul s-a topit aproape în întregime. Ingroșăm compoziția cu făină și batem bine pînă ce nu mai rămîne nici un cocoloș. Acum începem să subțiem coca cu lapte, avînd grijă să nu punem laptele tot odată, ci treptat, pînă ce s-a subțiat bine. Incingem uleiul sau untura în tigaie și apoi scurgem ~~~ subțiată într-o cană pregătită de mai înainte. Din compoziția pentru clătite luăm cu lingura de supă și o punem în tigaie, avînd grijă ca stratul să nu fie gros. Cînd credem că s-a rumenit, întoarcem clătita pe partea cealaltă cu un cuțit fără vîrf și o ținem foarte puțin; după aceea o punem pe farfurie. Clătita o umplem cu zahăr, brînză, dulceață sau marmeladă și apoi o rulăm.

Spor la treabă și poftă bună.

MARIUCA

De la Războieni la Humulești

In vacanță am avut multe acțiuni interesante, dar cel mai mult ne-a plăcut excursia pe care am făcut-o. Din comuna noastră am plecat spre Piatra Neamț unde am vizitat Muzeul zoologic, apoi am plecat mai departe la Bicaz. Ne-a impresionat marea construcție a hidrocentralei V. I. Lenin. De la Bicaz am plecat spre Lacul Roșu care ne-a plăcut mult. Este cu adevărat un minunat monument al naturii, așa cum ne-au spus tovarășii profesori.

Nu ne-am oprit însă aici, ci am mers la Ceahlău unde aveam de gînd să facem un foc de tabără dar vremea urîtă nu ne-a lăsat, spre părerea noastră de rău. Plecînd de la Ceahlău, eram nerăbdători să ajungem la Humulești, satul natal al marelui povestitor Ion Creangă. La Humulești am încheiat excursia și ne-am întors acasă cu impresii frumoase despre locurile văzute.

PLEȘCA CONSTANTIN
cl. a IV-a
comuna Războieni raionul P. Neamț

Să ne cunoaștem CAPITALA

PRIMII 100 DE ANI

In cursul primului său veac de existență, pînă către 1600, Bucureștiul mai împarte încă cinstea de a fi capitala țării cu vechea reședință domnească Tîrgoviște. In tot acest timp, orașul este condus de către un „județ", care judecă și litigiile cetățenilor, ajutat de doisprezece sfetnici, care purtau numele de „pîrgari". Cel mai vechi act bucureștean datează din anul 1578 și a fost dat de către județul Stan și pîrgarii săi pentru recunoașterea unei vînzări de case făcută în fața preoților și „a oamenilor buni și bătrîni". Tot din această vreme datează și cea mai veche descriere a Bucureștiului, făcută de un călător străin. Este vorba de avocatul francez Lescaloppier, care sosește în capitala țării în 1574, și care notează următoarele impresii deosebit de prețioase în jurnalul său de drum: „Plecasem înainte de ziuă și sosirăm la București noaptea. Zidurile acestui oraș sînt din trunchiuri mari de copaci înfipți în pămînt, unul rezemîndu-se pe altul și legate împreună cu grinzi în curmeziș. Orașul e podit cu trunchiuri de copac (amănunt deosebit de interesant, avînd în vedere că pe vremea aceea podirea multor orașe europene mai vechi era abia la început — N. A.) ...Palatul domnesc este înconjurat cu ziduri ca și orașul, și pereții săi sînt din scînduri umplute cu gomoloace de noroi și paie tăiate... A doua zi ne-am plimbat prin oraș, unde am văzut două biserici de lemn..."

Pe timpul lui Mihai Viteazul se dă la Călugăreni prima bătălie pentru apărarea acestei capitale, acum bine închegată. Deși sînt înfrînți, turcii lui Sinan Pașa intră în București, pe care-l pradă și îl transformă în cetate prin înconjurarea orașului cu un șanț adînc de apărare. Cu acest prilej, bucureștenii uimiți au prilejul să vadă pentru întîia oară cămilele aduse de armata turcească, care se plimbau în voie pe străzile orașului.

In fotografie: Aspectul de altădată al mănăstirii Plumbuita, una din cele mai vechi construcții bucureștene, a cărei urmă nu s-a pierdut cu desăvîrșire. Ea a fost înălțată de Radu Paisie (1535—1545) mai ales în scopuri militare, în regiunea orașului, pe un tăpșan înconjurat cu gropi de lut. Fiind acoperită cu plăci de plumb, poporul i-a spus Plumbuita.

C. VLAD

Un dar şi... un secret

Am ajuns la şcoala din Periam la o oră cam nepotrivită. Mai precis, cu puţin înaintea începerii orelor de după amiază. M-am oprit cam descumpănit în poartă: nu ştiam ce-aş fi putut face acum la această şcoală. Poate că nici profesorii nu veniseră încă. Cei cîţiva copii de prin clasa a II-a sau a III-a care se jucau în curte băteau de zor o minge mică de cauciuc.

Deodată aud gălăgie în spatele meu. Un glas ascuţit îmi atrase atenţia.

— Daţi-mi voie să trec!...

Intorc capul: un băieţel nu prea înalt, îmbrăcat cu o bluză de trening. In mînă ţine cîteva rindele, iar pe după gît îi atîrnă un ferăstrău. M-am dat la o parte.

In urma lui venea o ceată de băieţi şi fete. Unii cu ferăstraie, alţii cu ciocane de fier, bucăţi de scînduri şi de placaj... Vreo 4—5 băieţi se luptau cu o tejghea de tîmplărie, în vreme ce alţii aduceau o forjă de picior.

Eram de-a dreptul nedumerit. I-am urmărit pînă ce am ajuns într-o încăpere.

Zărindu-mă, băieţelul în bluză de trening de mai înainte se simţi dator să-mi dea o explicaţie.

— Aici va fi atelierul nostru de fierărie... Iar dincolo — îmi arătă el o încăpere din apropiere — va fi cel de tîmplărie...

— Dar bine, de unde aţi luat voi uneltele?

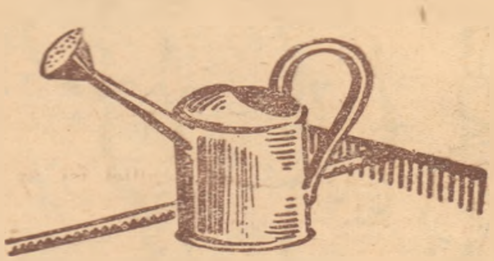
— De la Gostat — răspunse băiatul pe cel mai firesc ton din lume. Tovarăşii de acolo ni le-au dat... Ei ne patronează şcoala... Şi ce — reluă el — parcă numai atît ne-au dat? Ne-au dat şi gunoi pentru îngrăşat lotul şcolar, ne lasă să mergem oricînd în atelierele lor şi să lucrăm...

Avea poftă de vorbă piciul. Numai că nu găsise momentul potrivit, deoarece clopoţelul anunţă intrarea la ore. Totuşi, înainte de a pleca mi-a şoptit pe un ton... „conspirativ":

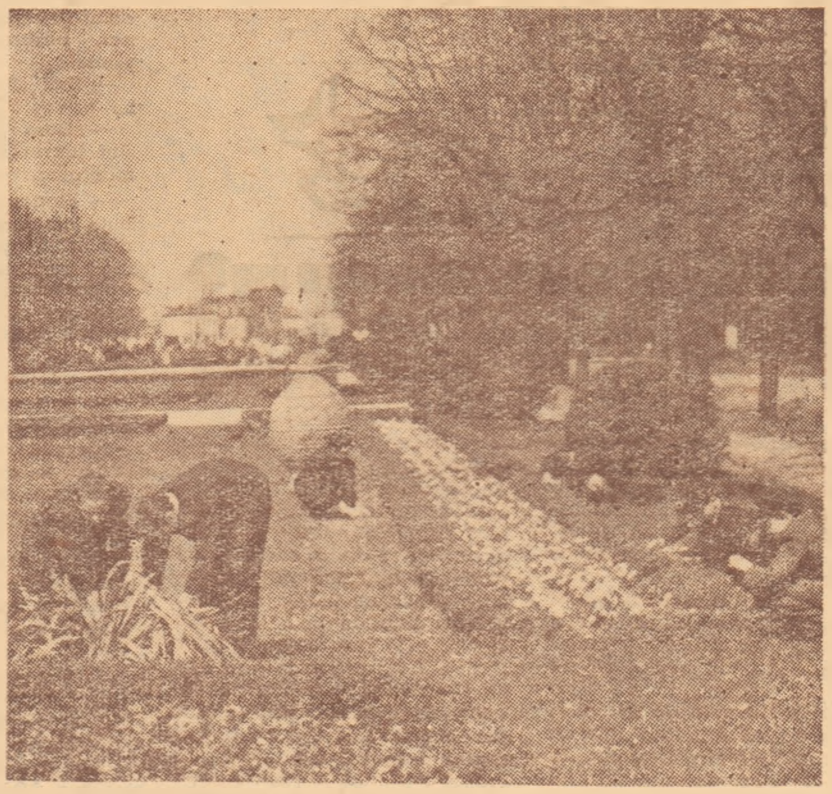
— Să vedeţi... ei ne-au ajutat, cum v-am spus, întotdeauna, dar şi noi am hotărît ca, o dată cu sosirea primăverii, să le facem o surpriză: să mergem ori de cîte ori va fi nevoie şi să le ajutăm la plivit, la plantări şi la cîte or mai fi de făcut la Gostat.

D. EMIL

Periam-Timişoara

Să înfrumuseţăm ţinutul natal

LA LUCRU...

Noi, pionierii unităţii nr. 24 de la Şcoala de 7 ani din comuna Drăguşeni, am declarat luna aprilie „Luna înfrumuseţării comunei noastre". Pentru aceasta ne-am propus:

— Să văruim ţăruşii şi pomii de pe marginea şoselei principale.

— Să plantăm împrejurul curţii şcolii noastre 140 pomi fructiferi.

— Să amenajăm terenul de volei şi pista cu obstacole F.G.M.A.

— Fiecare pionier să repare şi să văruiască gardul din faţa casei lui.

— Să luăm sub îngrijirea unităţii noastre grădiniţa de flori din faţa Sfatului popular.

Preşedinta unităţii
PINTILIE MARIA

Şi acum ceea ce şi-au propus pionierii din comuna Tibăneşti:

— In parcul din jurul şcolii noastre vom amenaja ronduri de flori, vom curăţa aleile şi tot aici vom planta 1000 puieţi.

— Vom amenaja un teren de fotbal, unul de volei şi pista cu obstacole.

— Impreună cu utemiştii vom curăţa şanţurile de pe marginea uliţelor.

Preşedinta unităţii
ROTARU MARIA

Pionieri din toate colţurile ţării! Porniţi de îndată la lucru! Faceţi ca satul, comuna sau oraşul vostru să fie cît mai frumoase!

La încheierea paginii

● „Pînă acum ne-am petrecut în chip plăcut vacanţa, n-am avut timp să ne plictisim. Casa pionierilor din oraşul nostru ne-a făcut un plan bogat pentru vacanţă. Prima zi, o după amiază plăcută cu recitări, cîntece şi dans, apoi am făcut excursii la întreprinderile din jur, am participat la acţiunea de înfrumuseţare a oraşului, am avut seri literare. După fiecare din aceste acţiuni am învăţat să dansăm, ne scrie Leana Podoleanu de la Şcoala de 7 ani din Comăneşti.

● Dănilă Emilia este în clasa a III-a la Şcoala de 7 ani nr. 3 din Vaslui. Nici ea nu s-a plictisit în vacanţă. A activat la Casa pionierilor, i-a ajutat mamei la treburile gospodăreşti, s-a jucat cu ceilalţi colegi şi a citit şi diferite cărţi. Cel mai mult i-a plăcut „Amintiri din copilărie" de Ion Creangă.

● Sucigan Felicia, de la Şcoala de 7 ani nr. 1 din Curtici raionul Arad, ne scrie: „Prima zi a vacanţei am început-o cu jocuri distractive în aer liber, a doua zi am avut proiecţie de diafilme, în zilele următoare am făcut o excursie în pădure, de unde am venit cu braţele pline de flori, am lucrat pe lotul experimental şi mîine se desfăşoară concursul pentru cel mai bun povestitor din şcoală. Ne pregătim cu însufleţire pentru acest concurs.

● In vacanţă nu m-am despărţit de colegi, ne scrie Grigore Silviu, de la Şcoala de 7 ani nr. 3 din Bucureşti, ci împreună am fost la film, în excursie şi am vizitat Muzeul de artă al R.P.R., Muzeul „Grigore Antipa". Ce să vă mai spun, mi-am petrecut vacanţa cum nu se poate mai frumos, îşi încheie scrisoarea Silviu.

—●—

Port femeesc al huţulilor (partea de nord-vest a regiunii Suceava)

EXPLORATORI sau altceva?!

Inchipuiţi-vă că, într-una din zile, trei băieţi de clasa a V-a, trei pionieri, dispar de acasă după ce fură 900 de lei. Şi asta, atunci cînd nu se gîndea nimeni. Unul dintre ei era aşteptat acasă să sosească de la piaţă cu 2 l. de lapte; pe al doilea, părinţii îl aşteptau să vină cu pîinea, să-i dea să mănînce şi să-l trimită la şcoală, iar pe-al treilea, tatăl, plecat la serviciu, îl ştia stînd acasă şi făcîndu-şi lecţiile liniştit.

Şi iată că, dintr-o dată, copiii au dispărut fără urmă.

Părinţii au început să-i caute, au cerut sprijinul miliţiei. Mama unuia nu-şi mai găsea locul de plîns, mătuşa lui Mărgineanu, care-l iubeşte foarte mult pe Mircea, s-a îmbolnăvit chiar de supărare. Ce să vă mai spun de tatăl lui Măzăreanu. Stătea omul şi nu reuşea să înţeleagă cum de s-a putut hotărî Mircea — fiul său! — să-i fure banii. 900 de lei! Bani munciţi, salariul pe o lună de zile!...

Dar ia-i pe fugari de unde nu-s...

Nestingheriţi ei stau într-un compartiment de clasa a II-a, în trenul personal care pufăie, urcînd cu greu înspre Vatra Dornei.

Despre ce anume discută e greu de desluşit pentru un călător care s-ar afla chiar şi numai la un pas de suspecţii călători, pentru motivul că băietanii vorbesc pe înfundate.

— Vasăzică, face Bercu, ajungem la Vatra, aşa-i?

— Aşa-i. De-aci — continuă Măzăreanu, care pare a face pe şeful expediţiei — mergem la Scărişoara...

— Luăm aurul şi... şi... — nu mai ştie ce să spună Gheorghiu.

— Şi?... — întreabă ceilalţi, curioşi.

Ce-i drept, e drept, pînă acum nu s-au gîndit ce să facă cu aurul.

— Păi de, eu ştiu?... — dă din umeri şi Gheorghiu.

„Exploratorii" noştri cad pe gînduri.

Dar Măzăreanu Mir... după o vreme, ...şi „soluţia", pe care-o transmise rîzînd:

— Las' că vedem noi...

Numai că, a doua zi, în tabăra „exploratorilor" au început necazurile: Măzăreanu a plîns — i se făcuse dor de-acasă; Traian Gheorghiu s-a gîndit cu jind că, dacă ar fi rămas la Bacău, azi ar fi mîncat nişte pîrjoale!... aşa cum numai mama lui ştia să le facă. Numai Bercu mai trăgea „să meargă înainte".

— Inainte, înainte... — îl imita, scălîmbîndu-se şi plîngînd, Mircea Măzăreanu. Uşor de zis „înainte", da unde, te pricepi?... Unde?

— Păi... — la... Scărişoara...

— Fi-ţi-ar Scărişoara de cap! îl mustra Gheorghiu.

— Ba să-ţi fie ţie, i-o întorcea Bercu. Ce, n-ai zis tu mai întîi să mergem acolo?

— Eu? Ai înnebunit. De unde să ştiu eu unde-i Scărişoara?! Tu ai zis că-i aur acolo...

Numai Măzăreanu căuta să împace lucrurile şi să-i tragă înapoi, spre casă:

— Lăsaţi măi, nu vă mai certaţi — haideţi acasă mai bine...

Şi, pentru că drumul spre casă era cel mai cunoscut de exploratorii noştri, iată-i ajunşi din nou la Bacău.

Murdari, cu hainele rupte, mototolite, cu cearcăne în jurul ochilor, exploratorii noştri n-au îndrăznit să se arate dintr-o dată în faţa părinţilor. Cu atît mai mult Mircea Măzăreanu, care mai şi furase banii părinţilor, 900 de lei, bani munciţi, cîştigaţi cinstit, cu trudă.

Dar curînd, lucrurile s-au terminat: părinţii, înduplecaţi i-au reprimit, dar au clătinat a mîhnire din cap.

Acelaşi gest l-am făcut şi eu, dragi cititori, dar m-am şi mîniat împotriva unor astfel de exploratori. Cred că şi voi veţi face la fel. Exploratorii au fost doar cuceritorii celor mai noi pămînturi, navigatori neînfricaţi în lumea de cutezătoare visuri ale omenirii, descoperitorii polilor de gheaţă. Explorator a fost şi savantul romîn Emil Racoviţă, moldoveanul setos de cunoştinţe, întîiul navigator romîn la Polul Sud.

Dar pot fi comparaţi cît de cît — cei trei fugari vagabonzi cu vestiţii exploratori? Cutezătorii Columb, Nobel, Coock, Maklai, Belinghausen, Racoviţă au călcat înaintea vremii, dar ei s-au pregătit pentru aceasta nu prin mici aventuri, pe care oamenii cu scaun la cap le numesc simplu, vagabondări — ci prima lor încercare a fost lupta cea dintîi cu bucoavnele pline de tîlc ale cărţilor. Prima lor ascensiune s-a săvîrşit în biblioteci cînd au trecut cu trudă de la cărţile simple, şcolare, la litera aleasă a cărţilor despre tainele lucrurilor, ale fiinţelor, despre mersul firii, al naturii... La vîrsta lui Mircea Măzăreanu, a lui Leon Bercu ori la cea a lui Traian Gheorghiu, Racoviţă era un copil care învăţa excelent şi în bibliotecile cunoscuţilor nu mai avea aproape ce citi. Şi Racoviţă era pasionat de ştiinţele naturii, de geografie şi deci de călătorii, dar el nu şi-a părăsit şcoala, familia, pentru mici aventuri de vagabondaj.

Cu 4 şi 5 la geografie nu prea poţi fi un bun călător nici tu, Măzăreanu, şi nici voi, Leon şi Traian, necum exploratori.

De-altfel, însăşi faptul că cei trei flăcăuaşi băcăuani au gîndit că la Scărişoara e aur (probabil la ei cuvîntul peşteră e sinonim cu mină) ni-i recomandă mai de grabă ca pe nişte neştiutori, nişte pierde-vară...

Cam atîta am avut de povestit despre „exploratorii" aceştia.

De rest, cred că vă veţi îngriji şi singuri, iubiţi cititori; scriindu-le vestiţilor mei eroi cîteva rînduri din care să vă afle părerea.

Şcoala de 7 ani nr. 1
Bacău
ŞTEFAN ZAIDES

Al. Ovidiu Zotta

PEȘTIȘORII JAPONEZI

Peștișorii japonezi? Nu-i pot suferi! Cînd mi se spune că undeva se află peștișori japonezi, ocolesc locul acesta chiar dacă el e casa celui mai bun prieten! Ceea ce mă mai necăjește e, în afara acestor peștișori, și faptul că a fost o vreme cînd îmi plăceau! Țineam la dînșii ca la cea mai frumoasă poveste! Eram în stare să zăbovesc ceasuri în șir, privindu-le jocul suplu și fantezist din acvariu...

*

...Era pe vremea cînd începuse să mi placă boxul. Îmi făcusem singur o pereche de mănuși — două gogoloaie cu cîte un deget, umplute cu vată — și-un sac cu nisip. Legasem sacul de-o creangă joasă, paralelă cu pămîntul, a vișinului din fundul curții și făceam acolo antrenament cîte o oră în fiecare după masă. O dată, în timp ce loveam ca un desperat în sac, o voce de cealaltă parte a gardului îmi spuse:

— Bravo, băiețaș; ai un pumn solid, dar nu știi încă ce să faci cu el.

L-am căutat din ochi pe vorbitor. Era Grigore Pașa. Înalt, bine legat, cu părul cărunt, cu chip frumos, îmi zîmbea.

— Vrei să vii puțin pe la mine? Am să ți arăt ceva care te va interesa...

Am trecut, printr-o spărtură a gardului, în curtea lui. M-a condus în casă, în odaia de lucru. Acolo, între o mie și unul de obiecte interesante, se aflau două perechi de veritabile mănuși de box.

— „Servește" o pereche! m-a îmbiat Grigore trăgîndu-și-o pe mîini pe cealaltă.

Am schimbat gogoloaiele mele cu mănușile oferite.

— Acum, urmă Grigore, punîndu-se în gardă, atacă-mă!

L-am atacat. Dar oricît m am străduit, oricît am lovit atent sau la voia întîmplării, tot nu l-am putut atinge decît de trei-patru ori și atunci numai în mănuși. Nu lovea, dar se apăra atît de suplu, eschiva atît de ușor, încît aveam impresia că boxez cu o umbră. Cîteva ceasuri mai tîrziu aveam să aflu că, în tinerețe, fusese campion amator de box.

De atunci, a început să-mi dea în fiecare după masă lecții de box. Ah, după amiezile acelea... Le așteptam, ce cum mă sculam, ca pe niște sărbători. Plecînd de la școală, pe acasă dădeam doar ca să mănînc și apoi, glonț, la unchiul Grigore, în odaia lui încărcată de cărți, bibelouri, porțelanuri, argintării, covoare persane, tablouri scumpe... Știam că aici, printre toate aceste minunății, erau și acelea pe care eu le îndrăgisem cel mai mult; mănușile de box și acvariul cu peștișori japonezi...

Odată, l-am întrebat dacă totuși nu cumva îl stingheresc vizitele mele zilnice. Mi-a răspuns sincer:

— N-am pe nimeni. Tu nu numai că-mi ții de urît, dar mă faci să mă simt ca o rudă a ta, ca un părinte...

M-am înduioșat și, de emoție, am pocnit atît de tare para aninată în cadrul ușii încît, revenind cu viteză înapoi, m-a pleznit în ochi. Unchiul Grigore a sărit ca ars: m-a mîngîiat, mi-a pus comprese, s-a plimbat neliniștit în jurul meu o oră și, pentru a-mi reda buna dispoziție, mi-a îngăduit să schimb eu însumi apa din acvariu. Știa că îndrăgisem tare mult peștișorii aceia roșii, cu aripioare roz, transparente.

Îmi pusesem în gînd să-mi fac și eu un acvariu acasă. Unchiul Grigore se arătase bucuros să-mi dăruiască doi peștișori de-ai lui.

De la un timp, îmi petreceam vremea cam așa: dimineața, la școală, după aceea, o oră-două de muncă voluntară la șantierul sălii de sport care se ridica în cartierul nostru și, apoi, toată după-amiaza la unchiul Grigore. Îmi plăcea grozav acest program.

Iată că a venit și ziua cînd munca voluntară a luat sfîrșit; sala de sport se terminase. Era o hală enormă, cu bazin de înot, terenuri de volei și baschet, pistă de atletism și ring de box. La festivitatea și programul sportiv (înot și box) organizate în cinstea inaugurării ei, au fost invitați în primul rînd tinerii care se arătaseră cu cea mai mare tragere de inimă la munca voluntară. Printre ei — erau vreo... mie de persoane! — mă aflam și eu. Eram mîndru — și am avut grijă să le arăt tuturor colegilor invitația „netransmisibilă" primită cu acest prilej.

Era o invitație pentru două persoane. O clipă — am fost înclinat s-o iau cu mine pe Silvia, colega mea de bancă, dar avînd în vedere faptul că era vorba de un eveniment sportiv, m-am gîndit că aș proceda mai bărbătește invitîndu-l pe unchiul Grigore, ca vechi boxeur și antrenor al meu! Și chiar așa am făcut.

Spre surprinderea mea, însă, unchiul Grigore n-a primit vestea cu încîntarea la care mă așteptasem. Și-a exprimat părerea că nu știu care sală de sport din Buenos-Aires ar fi unică în lume, a întrebat ironic dacă sala noastră are lumină electrică și, în cele din urmă, a primit. M-a cam surprins purtarea lui însă mi-a spus că glumește.

Sîmbătă seara, ne-am îndreptat către sală. Eram tare bine dispus...

Deodată, apropiindu-ne, văzurăm strada umplîndu-se de o mulțime de oameni. Auzirăm strigătul „foc"! și zărirăm limbi roșii ieșind prin ferestrele halei.

— Incendiu! De la un scurt circuit! strigă cineva.

Se produse învălmășeală. Oamenii veneau cu găleți cu apă, cu saci cu nisip, cu lopeți și din depărtare se auzea clopotul prompt al pionierilor.

— Unchiule, să ne grăbim! strigai eu. Să luăm căldări! Repede! Hai!

Și atunci, spre uluiala mea, omul generos, sportivul pasionat, bărbatul înțelept, răspunse:

— Stai binișor, mînzule. Ce ne privește pe noi?

— Cum „ce ne privește"? Am lucrat și eu aici! E cea mai grozavă sală!

— Fleacuri!... Mai ne trebuie un secol ca să ajungem din urmă apusul, ridică din umeri unchiul Grigore.

Clocoteam de ciudă, dar simțeam că n-am timp să-mi spun revolta. Rostii nerăbdător:

— Eu mă duc!

— În foc?! Tu, acolo! se sperie, cred, unchiul Grigore.

Nu știu cum s-a făcut, dar atunci mi-a trecut prin cap că dintre noi doi nu el, ci eu sînt cel mai mare, cel mai matur... Am simțit că-i ceva necurat în omul acesta — și că acest ceva necurat ar putea dispărea numai în focul care șuiera la zece pași. Fui viclean:

— Unchiule, eu trec la foc! Dar dacă mi se întîmplă ceva? Hai și dumneata, ai să mă ocrotești, ai să mă salvezi!

Ah, dacă ar fi venit cu mine atunci... Dacă ar fi venit cu mine atunci, poate că însăși viața lui s-ar fi schimbat. Dar probabil că ceream de la această viață ceea ce nu putea da, nici măcar în schimbul dragostei unui copil.

Pentru ultima oară:

— Unchiule, vii? Eu mă duc!

Rînd pe rînd, Grigore se uită la mine milos, bănuitor, cu antipatie — și-în cele din urmă zîmbi prostește, luînd un chip prefăcut:

— Vai, peștișorii japonezi! Am uitat să le dăm mîncare la ora potrivită. Dacă li se strică stomacul? Hai repede, să-i hrănim!

— Unchiule, vino! Lasă-i naibii de peștișori, vino! Cum de nu înțelegi că trebuie să vii?

— Peștișorii mei... sînt japonezi, sînt delicați... bătu în retragere Grigore.

Vorbea lipsit de convingere. Eram sigur că prea puțin îi păsa în clipa aceea de peștișori. Îmi amintii de disprețul — căci nu fusese glumă — cu care spusese că „mai avem un secol pînă să ajungem apusul" — și mă aruncai spre foc...

*

Sala a fost salvată aproape în întregime. N-au ars decît giurgiuvelele cîtorva ferestre, un dulap cu materiale și o bucată din acoperiș.

Competiția n-a fost amînată decît cu două ceasuri. Și sportivii și spectatorii și arbitrii — toți erau mînjiți de funingine; luptaseră cot la cot cu pompierii împotriva flăcărilor.

De atunci, fac antrenament de box în fiecare după masă la sala noastră sportivă. Mă simt foarte bine — doar ce peștișori japonezi nu vreau să mai aud. N-aș dori însă să credeți că vreau să vă inspir și vouă silă față de acest soi de pești. La începutul povestirii am fost cam înfierbîntat... Nu. Puteți crește în voie peștișorii japonezi, că eu tot am să viu pe la voi. Iar de ocolit, n-am să ocolesc decît casa în care voi afla că locuiește vreun om de soiul lui Grigore Pașa.

Joia cinematografică

SE NAȘTE UN FILM...

Astăzi, rubrica noastră de cinema își propune să vă prezinte doi regizori a căror cunoștință vă va face, desigur, plăcere. Este vorba de **Sinișa Ivetici și Andrei Blaier**, regizorii filmului „Ora H".

Așa cum bănuisem încă înainte de a-i cunoaște, cei doi regizori sînt nedespărțiți nu numai pe genericul filmului, ci și în viața de toate zilele. Căutîndu-i, n-a trebuit să întreb de numele amîndurora. Am pomenit doar de numele lui Ivetici și cînd, intrînd în biblioteca redacției de scenarii, l-am găsit împreună cu alt tînăr, am fost sigur că-i vorba de Andrei Blaier. Prezentările nu m-au dezmințit.

Convorbirea, foarte plăcută, s-a rotit la început în jurul filmului „Ora H", dar cu adevărat interesantă a devenit la punctul „planuri de viitor".

— Ce planuri de viitor aveți?

— Ne gîndim la un nou film pentru copii.

— Tema?

— Despre copilărie...

— Cum s-a născut această idee?

— Pe baza a trei povestiri, aparținînd lui Francisc Munteanu, Victor Vîntu și Doina Sălăjan.

— Ne puteți spune mai pe larg despre ce e vorba în aceste povestiri?

— Vă putem spune mai degrabă despre ce este vorba în... scenariul realizat pe baza lor! Filmul va fi împărțit în trei părți.

— Fără legătură între ele?

— Ba da, dar cu o anumită legătură. Veți vedea indată despre ce e vorba. Iată, prima parte, a cărei acțiune se desfășoară prin anii 1930—33, înfățișează un copil care dorește o minge. O dorește cu tot sufletul, cu toată viața lui... Tatăl, șomer, se zbuciumă încolo și-ncoace să găsească bani, să îndeplinească visul băiatului. Pînă la urmă, reușește — dar, o secundă mai tîrziu, aparatul de filmat arată ceea ce spectatorului i-a fost ascuns: faptul că băiatul are picioarele bolnave, ținute de-un aparat ortopedic.

A doua parte ar fi povestea unui băiat care, primind niște pantaloni lungi nu mai vrea să joace mingea cu copiii de vîrsta lui și se înhăitează cu niște haimanale, zicînd că-i „băiat mare". Pînă la urmă însă, colegii îl aduc din nou în mijlocul lor, la jocul cu mingea. Și aici mingea este, ca și-n prima parte, simbolul copilăriei... Deosebirea esențială e însă că această a doua parte, ca de-altfel și a treia își propune să reflecte viața nouă și fericită a copiilor de azi. În fine ultima parte surprinde o fetiță care simte o simpatie deosebită față de un băiat căruia îi place să joace mingea, dar să cînte și la vioară... Și aici, mingea apare ca simbol al copilăriei, al fericirii de a fii copil, vioara însă, în chip delicat, aduce în imagine și o notă gravă, întruchipînd trecerea către adolescență.

— Mărturisesc că viitorul dumneavoastră film m-a cucerit de pe acum...

— Să nu ne grăbim, ecranul are ultimul cuvînt. Deocamdată: intenții, străduințe, muncă. Mai ales muncă...

— Unde ați dori să turnați filmul?

— Imaginile de exterior, la Constanța, iar interioarele, după cum e și normal, în studio, la Buftea.

— V-ați gîndit la actori?

— Da. Vor fi copii aleși de prin școli, de pe stradă, de acasă...

— Ce părere aveți despre munca regizorului cu actori — copii?

— E o muncă minunată! Bineînțeles, trebuie să-i cunoști pe copii, să-i iubești. Ne amintim că, la turnarea „Orei H", un copil (Voeni Constantin, interpretul lui Rădulescu) ne tot întreba cum trebuie să-și „transforme figura", adică să dea feții expresia cerută de anumite împrejurări din film. Nu i-am răspuns nimic pe loc — dar, pe ascuns, i-am furat căciula...

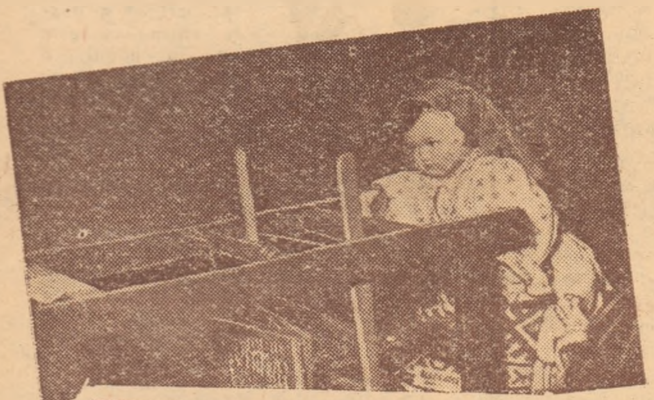
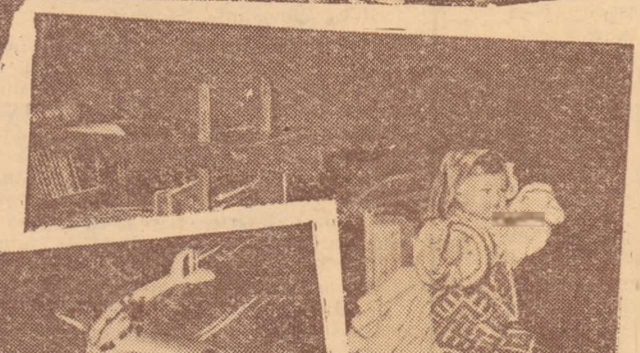
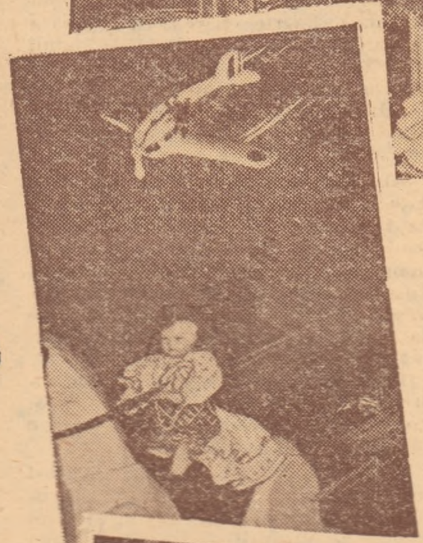
La plecare, a căutat-o cu un chip desperat, un sfert de ceas. La urmă i-am înapoiat-o și l-am întrebat: „Află că, în timp ce căutai, aveai exact figura unui om neliniștit... Spune, la ce te gîndeai, la figură"? „Nu, la căciulă", răspunse băiatul, pricepînd că în film, actorul, pentru a avea „figură", cum spusese el, trebuie să fie sigur că tot ce se întîmplă în film este adevărat.

— Și acum, la sfîrșitul interviului, aveți ceva de spus copiilor?

— Da. Mai ales acelora care vor să devină actori și, în general, „oameni de seamă"... Voeni, despre care v-am vorbit mai sus, avea note cam slabe... atunci, în timpul filmărilor. I-am spus acestui „om de seamă" că, dacă nu începe să învețe cum se cuvine, îl scoatem din film. Rezultatul: la sfîrșitul anului, mediile lui Voeni erau printre cele mai mari din clasă.

SANDU ALEXANDRU

Cercul micilor tehnicieni

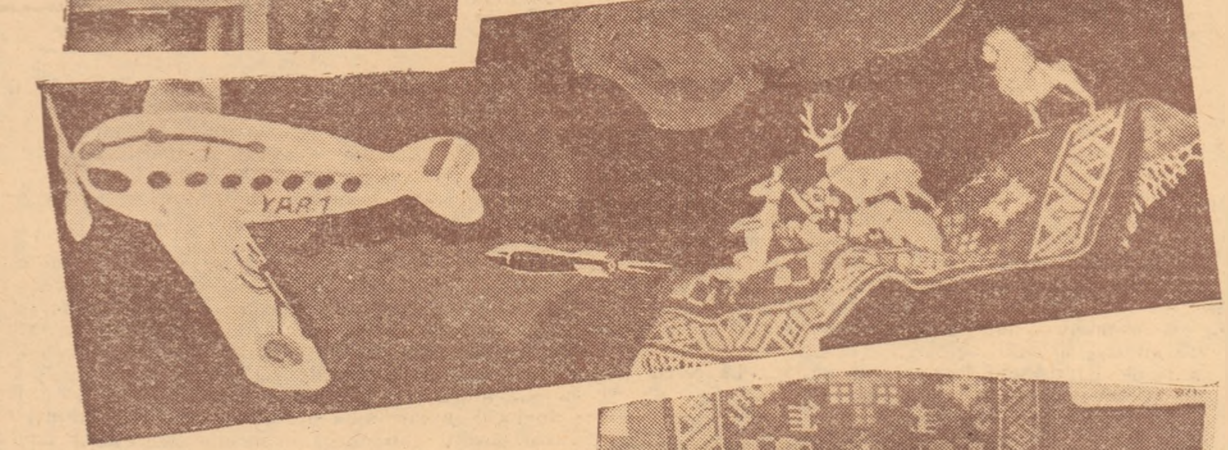

A fost o dată ca niciodată... A fost o dată o păpuşă. Pe cînd ţesea la război, se văzu atacată de un vrăjitor preschimbat în rădaşcă. Speriată, încălecă pe cal şi fugi, dar rădaşca, suindu-se în avion, porni în urmărirea ei. Păpuşa ar fi fost pierdută dacă aparatul de radio din pădure n-ar fi început deodată să transmită:

— Atenţiune, atenţiune, păpuşa e în pericol!

Cît ai clipi, ursul, cerbul, leul şi alţii se suiră pe covorul fermecat, ajunseră din urmă avionul, îl bombardară, şi rădaşca se prăbuşi.

Păpuşa, obosită, fu condusă de prieteni acasă unde, frîntă de oboseală, găsi o odihnă binemeritată.

a fost

o dată

DRAGI CITITORI, CU RISCUL DE A VA DEZAMAGI, TREBUIE SA VA MARTURISESC CA CELE DE MAI SUS NU S-AU INTIMPLAT NICIODATA IN REALITATE, DAR... PAPUŞA, CALUL, RADAŞCA ŞI TOŢI CEILALŢI EROI EXISTA TOTUŞI. NU INSA IN CARNE ŞI OASE, CI IN... PINZA, PLACAJ, METAL... ACEASTA, DEOARECE NU E VORBA DECIT DESPRE CITEVA DINTRE OBIECTELE AFLATE LA EXPOZIŢIA REGIONALA A TINERILOR TEHNICIENI, DE LA CASA PIONIERILOR DIN ORADEA.

Păpuşa *a fost executată de cercul de ţesut al Casei pionierilor din Oradea;* războiul de ţesut, *de copiii de la Casa pionierilor din comuna Valea lui Mihai;* scaunul, *împletit din nuiele de pionierul Kun Ludovic, din comuna Zarind;* rădaşca, *de cercul de mecanică al Casei pionierilor din Oradea;* „covorul zburător" *de pioniera Papp Maria, de la Şcoala de 7 ani nr. 16, Oradea;* calul, *de cercul de tîmplărie al Casei pionierilor din Aleşd;* aparatul de radio, *de cercul de radio al Casei pionierilor din Oradea;* avionul, *de pionierul Terşanski Grigore, de la Şcoala de 7 ani, Almaş;* animalele pădurii, *de copiii de la Casa pionierilor din Aleşd;* interiorul dormitorului păpuşii, *de pionierii de la Şcoala de 7 ani nr. 15, Oradea, iar...* fotoreportajul *nostru, de WEISS AUREL, AL. OVIDIU ZOTTA şi GRIGORE PREPELIŢA.*

DE VORBĂ CU CITITORII

PRIMĂVARA IN UNSPREZECE POEZII

Faptul că cei mai mulţi copii ne-au trimis versuri despre primăvară ne bucură. Inseamnă că ei au ştiut să surprindă fenomenele noi din natură, că nu scriu despre orice, ci despre ceea ce văd şi simt. Am ales la întîmplare unsprezece poezii despre primăvară. Sînt scrise de Costică Elena şi Ştefan Florica din Beşenova-Nouă, raionul Timişoara; Iordache P. Ilie din com. Bărăitaru; Bucur Camelia din Pietroşiţa; Dumitrescu Justina din com. Leu, raionul Craiova; Iosif M. Florica din Gura Ocniţei, regiunea Ploeşti; Sainer Etty din Iaşi; Bulandra Mihaela din Cîmpina, Popa D. Marcel com. Oteşti, raionul Drăgăşani, Burdea Dumitru din Petroşani şi în sfîrşit de Bădilă Boris din Săveni, raionul Feteşti, regiunea Constanţa. Aceşti unsprezece începători într-ale scrisului nu se cunosc, totuşi versurile lor seamănă, seamănă chiar foarte bine. Ce înseamnă asta? Inseamnă că poeţii noştri au scris despre primăvară în general, că s-au mulţumit să descrie aspectele generale ale acestui fenomen. In toate poeziile înfloresc ghioceii, ies plugurile la arat, sosesc păsărelele din ţările calde şi-şi clădesc cuiburi, înfrunzesc pomii, zburdă mieii şi răsare soarele. Dacă vreunul din autori ar fi încercat să spună cu cuvintele sale sentimentele pe care i le redeşteaptă primăvara, dacă ar fi descris un colţişor binecunoscut din satul, din oraşul lui natal, ar fi cu totul altceva. Autorul trebuie să urmărească un scop, să convingă cu poezia sa, să-l ajute pe cititor să cunoască frumosul din natură.

ŞI POEZII DESPRE PATRIE

Marii noştri poeţi au fost însufleţiţi întotdeauna de simţămîntul dragostei de ţară.

Mihail Eminescu spune în Scrisoarea a III-a prin gura lui Mircea că „tot ce mişcă-n ţara asta rîul, ramul" este duşmanul celui care încearcă să ne cotropească.

Fiecare dintre poeţii noştri au găsit pentru a cînta patria sunete şi culori diferite. Nu o dată patria noastră minunată a fost muza care a inspirat cele dintîi versuri. De aceea nu ne mirăm aflînd printre poeziile sosite la redacţie poezii care tratează teme patriotice.

Aceste poezii vor să trezească în cititor sentimentul de dragoste pentru patrie, să-l ajute să-l cunoască frumuseţile-i nebănuite. Dar poeziile despre care e vorba nu reuşesc să facă asta. Autorii n-au pus tot sufletul în ceea ce au scris, n-au încercat să spună cu cuvintele lor ceea ce simt pentru ţară şi în primul rînd asta trebuia făcut. Autorii acestor versuri sînt: Bujoreanu Dorel din Vaslui, Constantin Simion din Odobeşti Gresani, Perjan Octav din comuna Lozna, raionul Dorohoi, Tirlă Nela din com. Urecheşti-Focşani, Sălişteanu Ion din Sebeş-Alba, regiunea Hunedoara şi mulţi alţii.

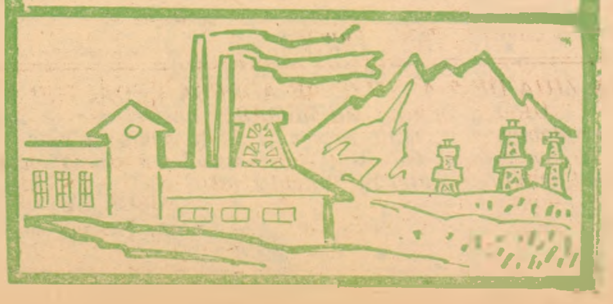
Iată cîteva versuri din poezia lui Sălişteanu Ion:

> Ţara noastră e bogată,
> Cu de toate încărcată,
> In interiorul ei
> Găseşti fier, găseşti ţiţei
> Găseşti grîne cîte vrei.

Această poezie este lipsită de orice frumuseţe, lipsită de orice fior poetic.

Ii sfătuim pe începătorii care au scris şi scriu poezii asemănătoare să lase pentru o clipă la o parte condeiul creator şi să se apuce de citit. Să citească atent poeziile clasicilor noştri, să citească versurile poeţilor noştri contemporani.

ELENA DRAGOŞ

ȘTIINȚA

Copiii munților

In mijlocul munților, sus, la Bistrița Neamț, am întîlnit niște copii. Dacă i-aș numi copiii munților, cred că ar fi cel mai potrivit. Acolo iarna, îmbrobodită în fașa-i albă a zăpezilor, poposește încă de timpuriu, iar primul ghiocel răsare cînd pe la noi, cei de la șes, merii, perii, caișii, încep să lege fruct. Și totuși aici, în creierul munților, unde zăpada continuă încă să se mențină pe derdeluș, niște copii mi-au servit la masă salată verde din grădina lor. Povestea acestei grădini mi s-a părut destul de interesantă. Cu doi ani în urmă a fost un biet pătuț cald pe lotul școlar. Intr-o noapte geroasă, firicelele plăpînde ale legumelor și zarzavaturilor au degerat, s-au ofilit. Pionierii au făcut altul și apoi altul, dar gerului nu i se puteau împotrivi.

— La noi cresc brazi, nu roșii, s-a înfuriat într-o zi Rotaru Valerian

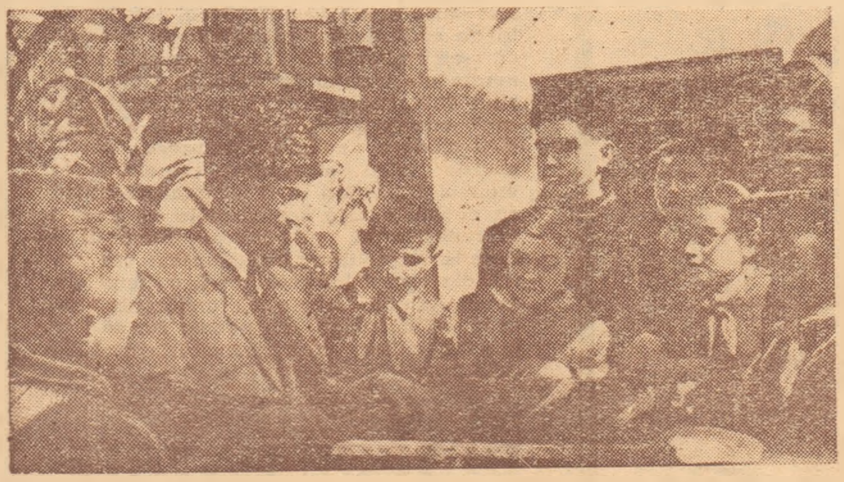
Dar asta a spus-o numai așa, cum spune omul la supărare. Valerian a început din nou munca alături de colegii lui. Au făcut fel de fel de experiențe, de răsadnițe, pînă cînd, într-o bună zi, au construit o seră cum nu poți afla alta prin locurile acelea. Intr-un colțișor al acestei grădini acoperite cu bucățele de geam, am zărit o parcelă de salată din care micii naturaliști m-au ospătat și pe mine

Grădina viitorului

Din cîte am văzut în această seră, un lucru m-a făcut să rămîn locului mirat. Un lucru pe care eu nu l-am întîlnit niciodată și pionierii de aici îl numesc „grădina viitorului". Vreau să vă povestesc și vouă despre această grădină.

Intr-o zi, Răuț Nicolaie, Nenciu Ecaterina, Rotaru Valerian, Cojoc Valeria, David Teodor și alți pionieri au citit un articol unde scria despre un nou sistem de obținerea plantelor și legumelor în regiunile muntoase: despre hidrocultură. Prin aplicarea hidroculturii poți avea roșii coapte, ardei, vinete și alte legume în orice lună din iarnă. Totul crește în apă și n-ai nevoie nici de cel puțin un gram de pămînt

— Cum o fi arătînd o asemenea grădină? s-au întrebat micii naturaliști

Dar răspunsul n-a putut să-l dea nimeni. S-au așezat atunci la masă și au început să scrie:

„Dragă tovarășe Martin Katz,

La noi sînt munți și zăpada rămîne pînă tîrziu prin locurile noastre. Am vrea să folosim și noi metoda descoperită de dumneavoastră, să avem legume și zarzavaturi din vreme. Cum am putea să..."

Și scrisoarea a fost expediată.

Intr-o dimineață, pe poarta Școlii de 7 ani din satul Bistrița Neamț a apărut un om necunoscut. Școlarii au aflat că tov. Katz Martin — hidrocultor la grădina Sfatului popular al orașului Cluj, venise să le dea ajutorul cerut

— Să începem lucrul, copii, le-a spus dînsul.

Și micii naturaliști au început. Chiar în ziua aceea s-au apucat să construiască bazinul hidrocultor. Gîndiți-vă la un bazin construit din ciment, în mijlocul serei, cu adîncimea de 20 de cm. Bazinul se umple cu apă în așa fel ca să mai rămînă 2 cm gol. Deasupra bazinului se așază o plasă de sîrmă pe o ramă de forma bazinului. Peste plasa de sîrmă se așterne un strat de materiale în grosime de 14 cm, în ordinea următoare: mai întîi un strat de paie, apoi un amestec de rumeguș cu nisip, iar la suprafață un strat de pietricele de prund. Cantitate: 10% paie, 10% rumeguș, 50% nisip și 30% pietricele. In apă se pune un amestec de substanțe nutritive și apa trebuie împrospătată după treizeci de zile. De asemeni apa trebuie menținută la o temperatură de 20°. Răsadul este fixat în amestecul rumegușului cu nisip și în decurs de cîteva zile rădăcinile-și fac loc prin stratul de paie, prin plasa de sîrmă și ajung la apă, de unde-și absorb substanțele nutritive.

Iată cum arată pe scurt grădina viitorului.

Cînd tovarășul Martin Katz și-a luat rămas bun, micii naturaliști l-au încredințat că, dacă va trece pe la școala lor în iarna viitoare, îl vor ospăta cu roșii, ardei și castraveți din grădina lor.

Eu sînt convins că micii naturaliști se vor ține de promisiune.

GEORGE CHIȚU

Filatelie

Trei centenare

Despre anul filatelic 1958 se poate afirma că este un an bogat în centenare. Ne referim bineînțeles la cele ale mărcilor poștale. Știți ce anume mărci și-l vor sărbători în acest an?

Cel puțin 90% veți răspunde imediat „Capul de zimbru"! Perfect. Dar ce alte mărci mai împlinesc în 1958 o sută de ani? Și ce știți despre ele? Iată, pe scurt cîteva cunoștințe folositoare:

"Cap de zimbru", prima emisiune poștală romînească, a fost pusă în circulație la 15 iulie 1858 în Moldova, într-un tiraj total de cca. 24.000 exemplare. Forma primelor noastre mărci (au fost în număr de patru) este rotundă și seamănă mai degrabă cu o ștampilă. Valoarea lor actuală? Foarte mare! Se numără de altfel printre celebritățile lumii filatelice. Ați vrea să le vedeți? Vă informăm că în toamnă va avea loc la București o mare expoziție și desigur că vor fi expuse. Asupra ei vom reveni cu amănunte.

Al doilea centenar al anului 1958 este cel al mărcii Rusia nr. 1, emisă la 1 ianuarie 1858. Desenul ei reprezintă pajura Bizantului, preluată apoi în stema țarilor. Prima marcă rusească are de fapt o eroare provenită din defectarea mașinii de dințat (adică de separat mărcile în coală). Ea a fost emisă nedantelată.

Centenarul va fi sărbătorit în întreaga Uniune Sovietică, iar la Moscova va fi deschisă în luna mai o mare expoziție filatelică.

In fine, al treilea centenar din acest an îl prilejuiesc primele mărci argentiniene. Desenul lor reprezintă un simbol al înfrățirii — o cască frigiană și soarele. Seria numără trei valori: 5 cenți, 10 cenți și 15 cenți. Sînteți amatori de curiozități? Aflați că aceste mărci au fost întrebuințate și tăiate în două și chiar în trei! Curios, nu? Mărcile ștampilate și tăiate sînt adevărate rarități, e drept, și ca atare și valoarea lor e foarte mare.

Criteriul mondial de scrimă

Acum aproape o săptămînă, mai precis vineri 4 aprilie, în sala Sporturilor Floreasca a început cea de-a IX-a ediție a Criteriului Mondial de scrimă pentru tineret. Nici o ediție precedentă n-a întrunit un număr atît de mare de concurenți: 143. Oaspeții de seamă, în frunte cu Pierre Ferri — președintele federației internaționale de scrimă, au fost impresionați de excepționala organizare a Criteriului.

La floretă băieți, Jean Link, reprezentantul Luxemburgului, un tînăr mic de statură, poate cel mai scund dintre toți participanții, dovedindu-se un minunat tactician și-un luptător de forță, inaugurează seria campionilor. Deși concurentul romîn Tănase Mureșanu a avut o comportare frumoasă, din pricina unei grave greșeli nu reușește să ocupe decît locul III.

A doua zi campioana mondială de senioare, Alexandra Zabelina urcă cea mai înaltă treaptă a podiului învingătorilor. Zabelina a dovedit încă odată că titlul de cea mai bună floretistă din lume i se cuvine ei, că succesul răsunător dobîndit anul trecut la Paris n-a fost întîmplător. Reprezentanta noastră Olga Orban a ocupat locul IV.

Cu toate că favoritul probei de spadă a fost italianul Gianluigi Saccaro această probă a revenit tot unui scrimer sovietic, excelentul spadasin Valentin Cernikov. Saccaro a reușit să ocupe abia locul III, cedînd locul II francezului Michel Jeanneau.

In cea de-a patra zi, și ultima, proba de sabie a fost cîștigată fără emoții de maghiarul Zoltan Horvath care de-altfel a realizat și o performanță unică în acest Criteriu: a încheiat finala probei sale fără nici o înfrîngere!

La sfîrșitul Criteriului mondial de scrimă cupa, oferită de Comitetul Olimpic Romîn pentru cea mai valoroasă comportare pe națiuni a revenit reprezentativei Uniunii Sovietice. Romînia și Luxemburgul au ocupat locurile 5-6 la egalitate de puncte.

IN ZIUA DE 2 APRILIE PE ADRESA REDACȚIEI NOASTRE A SOSIT URMĂTOAREA SCRISOARE:

Dragă redacție,

Aș vrea să transmit juniorilor noștri care se află acum la Luxemburg, mult, mult succes și să le spun că pionierii din comuna Tîrșold raionul Oaș sînt siguri că ei vor ocupa locul I în grupa C calificîndu-se astfel în turneul final.

MIȘCA GHEORGHE
com. Tîrșold raionul Oaș

SPORT

Excursie pe biciclete

E dimineața. Pe străzile Timișoarei pedalează de zor vreo 30 de copii. Sînt din toate școlile. Nici unul nu vorbește. De-altfel nici n-ar avea cum, deoarece distanța dintre ei este cam mare. Acum au intrat pe șoseaua care duce spre Arad. Se pedalează în același ritm. Piatra kilometrică arată că pînă la Vinga mai sînt 20 km. Acolo este punctul de popas. Și cicliștii timișoreni caută să-și imagineze clipa sosirii...

La Vinga s-au întîlnit cu un alt grup de cicliști, care vin de la Arad. Toți par oarecum stînjeniți... Curînd însă, între timișoreni și arădeni încep să se înfiripe discuții.

— Să mergeți la Casa pionierilor... La cercul de chimie.. Acolo activez și eu.

— Eu lucrez la cel de aeromodele... Să-l vizitați... Sînt sigur că o să vă placă.

— Și voi să ne vizitați Palatul... Ați auzit de cercul nostru de radio — spuse un timișorean.

— Și „Muzeul Banatului" — completă altul...

Și așa, copiii și-au spus unii altora ce au de vizitat în orașele către care se îndreaptă...

★

Din cele de mai sus cred că ați înțeles că este vorba de o excursie pe biciclete, care se va face spre sfîrșitul vacanței de primăvară. Cu acest prilej, pionierii care participă vor vizita o mulțime de locuri interesante din localitățile către care se îndreaptă și vor participa la diferite activități.

La întoarcere, timișorenii și arădenii se vor întîlni în locul în care s-au întîlnit la venire și atunci își vor povesti unii altora impresiile culese de-a lungul celor trei zile, cît durează excursia...

Și aceștia despre care v-am vorbit mai sus nu sînt singurii cicliști care acum în vacanță, au pornit la drum. Din Lugoj va porni zilele acestea către Timișoara un alt grup de 30 de cicliști...

Un moment pasionant la proba de floretă.

- **Pasionantele probleme ale agriculturii noastre**
- **Marşurile păcii în Anglia şi S.U.A.**
- *Oaspeţi romîni pe meleagurile Chinei*
- **Prietenii lui Vasile D. Nicolaie**

PENTRU PACEA LUMII

Hotărîrea nobilă şi emoţionantă a Uniunii Sovietice de a înceta unilateral experienţele cu arma nucleară a stîrnit în lumea întreagă un viu răsunet. Ea a aprins mai puternic flacăra nădejdii în sufletele oamenilor, a dat un şi mai mare imbold luptei pentru apărarea păcii. Pretutindeni pe glob se întreprind acţiuni închinate acestei cauze mărețe.

Să puteţi învăţa în pace

Cînd Sovietul Suprem al U.R.S.S. a luat hotărîrea de a înceta experienţele cu arme nucleare, deşi statele ţări capitaliste continuă încă aceste experienţe, fiţi siguri, copii, că soarta voastră, sănătatea voastră, au atîrnat greu în cumpăna acestei hotărîri istorice.

Noi avem ferma nădejde că popoarele vor lupta deacum cu şi mai multă dîrzenie pentru înlăturarea primejdiei atomice pentru ca voi să nu cunoaşteţi niciodată grozăviile războiului, să vă puteţi juca şi să puteţi învăţa în pace, iar noi, părinţii să ne putem bucura de voi pînă la adîncă bătrîneţe.

MARIA BANUŞ

Viaţa copiilor

Un sentiment, pe care numai mamele îl cunosc, mă îndeamnă să scriu aceste rînduri. Socot că ele vor sluji cauzei pentru care lupt din tot sufletul. Sînt mamă a unsprezece copii şi viaţa lor mă îngrijorează cel mai mult. E datoria mea de mamă.

Zilele acestea am aflat o veste care mi-a umplut inima de bucurie; hotărîrea Uniunii Sovietice de a înceta experienţele cu armele nucleare. Aş fi fericită să aflu că şi în ţările capitaliste se va lua o asemenea hotărîre. Ca orice mamă care îşi iubeşte copiii, cer să se pună capăt experienţelor cu armele morţii în orice parte a lumii. Vreau ca alături de copiii mei, toţi copiii din lume să fie fericiţi, să fie apăraţi împotriva războiului nuclear.

ATENA PENCU
Bd. Lacul Tei — Blocurile I.T.B. Bucureşti

De peste hotare

● In amîndouă ţările care deţin, în afara Uniunii Sovietice, arma atomică, adică Anglia şi S.U.A., au loc largi manifestaţii populare care cer interzicerea experienţelor atomice. In ziua de 4 aprilie, peste 8000 de englezi au pornit într-un marş de 4 zile către localitatea Aldermaston, unde se află un centru de cercetări nucleare. Coloana manifestanţilor, lungă de 2 km, cerea cu hotărîre interzicerea armei atomice şi renunţarea definitivă a Angliei la această armă.

● Japonia a fost ţara care, prima în lume, a cunoscut cumplitele efecte ale bombei atomice. De aceea poporul japonez a întîmpinat cu recunoştinţă şi entuziasm hotărîrea Uniunii Sovietice. Partidul Socialist din Japonia, exprimînd năzuinţele a milioane de oameni simpli, a cerut parlamentului japonez să aprobe imediat o declaraţie care să interzică înarmarea Japoniei cu arme nucleare.

● In localitatea Lac Beauport, din Canada, a început zilele trecute o conferinţă la care au fost invitaţi fizicieni de frunte din numeroase ţări ale lumii, ca de pildă Anglia, Uniunea Sovietică, India, Franţa etc. Intîlnirea aceasta a savanţilor cu renume mondial are drept scop adoptarea unei propuneri menită să stăvilească primejdia atomică.

Zile de aprilie

(Urmare din pag. I-a)

citate de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej despre viaţa ţăranilor din regiunea Constanţa arată ca lumina zilei acest adevăr. Ieri, înapoiere, mizerie, analfabetism. Azi — înflorire economică, belşug, lumina culturii.

Cu amănunţime şi cu adînc temei s-a ocupat expunerea tovarăşului Gheorghiu Dej de sarcinile viitoare ce stau în faţa agriculturii noastre. S-a arătat cît de însemnată e întărirea economică a gospodăriilor agricole colective şi de stat existente, cît şi lărgirea necontenită a sectorului socialist prin înfiinţarea de noi şi noi întovărăşiri şi gospodării colective. Ţăranii muncitori vor păşi pe calea colectivizării pe temeiul convingerii şi al liberului lor consimţămînt, avînd pildă viaţa îmbelşugată a colectiviştilor. Impotriva chiaburilor, a elementelor duşmănoase ţăranii muncitori trebuie să lupte necurmat, să-i demaşte şi să-i alunge din mijlocul lor.

Colectiviştii au în faţa lor sarcini de cinste. Ei trebuie să lupte pentru dezvoltarea avutului obştesc, să depună toate eforturile şi toată priceperea pentru a obţine recolte sporite la hectar. In acest scop statul îi ajută necontenit cu maşini şi unelte, îngrăşăminte, cadre de specialişti şi mecanizatori.

Cu aceeaşi seriozitate se ocupă expunerea de sarcinile Gospodăriilor Agricole de Stat, care trebuie să devină principalul furnizor pentru fondul central de cereale al statului.

Nenumărate sînt problemele ridicate în expunere. Sînt arătate căile pentru a fi redate agriculturii terenuri uriaşe: irigări, îndiguiri, fixarea nisipurilor. Se vorbeşte despre nevoia de a se însămînţa şi produce mai mult porumb, de a creşte şi îngrăşa mai multe animale, de a cultiva mai multe fructe.

Zeci de probleme pasionante pe care participanţii la consfătuire le-au ascultat cu luare aminte şi le-au discutat cu însufleţire.

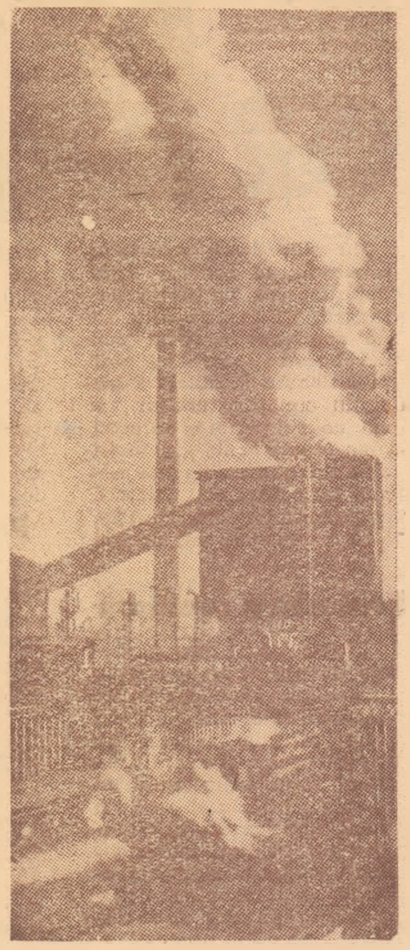
Ţăranii muncitori, tehnicienii, inginerii, cercetătorii, au plecat de la această consfătuire cu o dorinţă arzătoare: Să ne facem ţara mai îmbelşugată!

Şi dorinţa lor se va preschimba în fapte.

Vouă, pionierii şi şcolarii, belşugul de roade al viitorului vă va face viaţa mai fericită, mai plină de bucurii. Făgăduinţa aceasta să vă fie îndemn cald la muncă spornică. Şi nu numai pe băncile şcolii. Sînt atîţia puieţi de pom care vă aşteaptă cu drag să-i plantaţi, atîtea spice se vor cere strînse în luna lui cuptor, atîtea vieţuitoare de folos pe lîngă casă vă aşteaptă să le îngrijiţi, să le creşteţi. Spor la lucru, prieteni!

Aspect de la Consfătuire.

COMBINATUL METALURGIC DIN ANŞAN — R. P. CHINEZA

IN NUMELE PRIETENIEI

De mai multe zile, delegaţia guvernamentală a ţării noastre, compusă din tovarăşii Chivu Stoica, preşedinte al Consiliului de Miniştri, Emil Bodnăraş, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi Avram Bunaciu ministrul Afacerilor Externe, vizitează Republica Populară Chineză.

Acolo, departe, la mii şi mii de kilometri de patrie, oaspeţii romîni au fost întîmpinaţi cu frăţească dragoste, ca în casa unui prieten. Fiindcă poporul nostru merge alături de marele popor chinez pe drumul frăţesc şi luminos al făuririi socialismului. Reprezentanţii poporului romîn au văzut şi au admirat cu bucurie înfăptuirile poporului muncitor din China: uzine gigantice, aşezări noi, lăcaşuri de cultură. Ei au dus acolo cuvîntul de prietenie al poporului nostru, mesajul de trainică şi rodnică colaborare pe drumul păcii şi socialismului.

În ziua de 5 aprilie, delegaţia guvernului nostru a fost primită de către tovarăşul Mao Tze-dun, preşedintele R. P. Chineze. În decursul acestei întrevederi, între conducătorii poporului chinez şi oaspeţii romîni au avut loc convorbiri prieteneşti.

În ziua de marţi, 8 aprilie, delegaţia guvernamentală a R.P.R. a părăsit capitala Chinei.

Un om obişnuit

Intrutotul obişnuit. Mic de statură, bine legat, tînărul din faţa mea nu pare a avea mai mult de 20 sau 21 de ani. Rămîn mirat cînd îmi spune că are 25.

Incet, încet, îmi istoriseşte povestea vieţii sale. Să încerc să v-o spun şi vouă:

Avea 15 ani cînd a terminat cele şapte clase elementare. Se frămînta mult: ce să facă? Să rămînă mai departe în sat lîngă plug şi lîngă boi, la gospodăria tatălui său? Inima îl trăgea către oraş, îi plăceau maşinile. Pe de altă parte, îi era drag şi pămîntul cu miresmele sale, îi erau dragi zarea largă şi zăvoiul înverzit. Ce să facă? Atunci a auzit Vasile D. Nicolaie întîia oară despre hotărîrea de a înzestra ogoarele patriei cu maşini puternice, care să curme chinul de mii de ani al scurmării pămîntului cu plugul tras de boi. N-a stat la îndoială nici o clipă.

Intr-o dimineaţă, Nicu şi-a luat rămas bun de la părinţi şi a plecat. A fost unul din elevii de frunte ai uneia din primele şcoli de tractorişti din ţara noastră. A îndrăgit nespus puterea aceasta care se închide în tractoare şi care se supune omului, îndemînării sale. Intr-o primăvară l-au trimis aici, la S.M.T.-Titu, regiunea Bucureşti. A fost prima lui campanie, pe care n-o va uita niciodată.

A lucrat de atunci pe multe tractoare. I. A. R.-22, K. D.-35, U.T.O.S. sînt pentru el nu numai mărci de tractor, ci numele unor prieteni dragi, cu care şi-a încrucişat o dată paşii pe drumul vieţii şi pe care nu-i va uita niciodată, Vasile D. Nicolaie a fost un propagandist înflăcărat al primelor gospodării agricole colective de pe locurile acelea şi continuă să fie şi pentru altele.

Acesta este Vasile D. Nicolaie. Un tractorist obişnuit, care-şi iubeşte meseria ca pe ochii din cap. Şi, într-una din zile, a apărut în S.M.T. o convocare. Erau chemaţi membrii de partid pentru a discuta primirea în rîndurile lor a celor mai vrednici oameni din staţiune. În fruntea listei celor care urmează să fie discutaţi se află un nume: Vasile D. Nicolaie. Tractoristul acesta mic de statură, atît de inimos, merită cu prisosinţă cinstea ce i se face.

Cînd m-am despărţit de el, supraveghea — cu toate că nu-i intră în atribuţii — montarea unui tractor U.T.O.S. Era foarte încruntat (de atenţie, bineînţeles). L-am întrebat ce se întîmplă. A zîmbit cu toată faţa:

— Asta e tractorul cu care am să lucrez în toată campania. Am grijă de el.

Acesta e Vasile D. Nicolaie.

MIRCEA IONESCU

FEREASTRĂ SPRE VIITOR

Nu știu dacă vreodată, urmărind un reactor care departe, sus pe bolta cerească, își înscrie dîra sa de condensație, v-ați pus întrebarea: oare nu s-ar putea zbura și altfel? Fără efortul miilor și zecilor de mii de cai putere, care să răscolească sute de metri cubi de aer, cu fiecare minut, fără zgomotul infernal al motoarelor cu reacție, fără a consuma mii de litri de combustibil?

Fantezie și realitate

Cît de vechi sînt gîndurile despre zbor în mințile oamenilor ne-o arată legendele cele mai bătrîne: Cele „O mie și una de nopți" arabe, „Covorul zburător" și duhurile lămpii lui Aladin au darul să te ducă unde vrei. Vrăjitoarele pot călători foarte repede cu ajutorul unui „aparat" a cărui minune magică n-a putut fi încă învățată de către oamenii obișnuiți: mătura.

Intrebați pe orice inginer ce crede despre toate aceste basme și legende. Vă va spune că sînt prostii. Și că ar fi bine să mai răsfoim manualul de fizică. De ce? Din două motive. Primul este că ele calcă o lege elementară a mecanicii: principiul inerției. Pentru ca un corp, fie el avion, covor zburător sau vrăjitoare, să călătorească cu o anumită viteză, este necesar ca mai întîi să fie accelerat. Insă corpurile au greutate. Aceasta înseamnă că accelerarea nu se poate face cum vrem, oricum, oricît de repede. Sînt necesare forțe, puteri, cu atît mai mari, cu cît corpul care trebuie accelerat (sau frînat), are masă mai mare și e mai greu. Experiența aceasta o poate face cu ușurință orice biciclist (care o repetă, de altfel, fără să-și dea seama, ori de cîte ori calcă pedalele).

Al doilea motiv, vă va spune inginerul nostru, este că toate corpurile sînt grele. Ca să ridici un corp greu, trebuie să depui un efort. Altfel de ce s-ar mai construi macarale și motoare de avion? Mai mult, istoria tehnicii ne arată că cele mai multe eforturi au fost depuse pentru a învinge greutatea și inerția corpurilor.

De la descoperirea pîrghiei, oamenii s-au străduit să fabrice mașini din ce în ce mai puternice, construite din materialele cele mai rezistente. Oțelurile de astăzi își păstrează rezistența încălzite la sute de grade, în prezența celor mai puternici acizi. Industria fabrică azi motoare de zeci de mii de cai putere. In cazuri speciale, cum ar fi avionul statoreactor al inginerului Leduc, avem de-a face cu sute de mii de cai putere pentru o viteză de cîteva mii de kilometri pe oră. Rachetele care au lansat sateliții artificiali dezvoltă puteri de milioane de cai, pentru a ridica sateliții pe orbită și a le da viteza necesară. Motoarele acestea sînt de o lăcomie nebună. Cît ai clipi, au consumat o cisternă întreagă de combustibil. Cînd auzim aceste cifre, imense, avem impresia că omenirea a pornit un asalt brutal și stîngaci împotriva fortăreței masei corpurilor, încercînd să-i dărîme zidurile cu lovituri de artilerie grea. Dar zidurile rezistă. N-ar fi oare mai simplu să găsim o poartă și să pătrundem înăuntrul cetății cu mai puțin efort și cu mai multă inteligență?

Știința modernă răspunde la această întrebare categoric: Da.

Profesorul Cavor

Prin 1900, H. G. Wells, autorul „Omului invizibil", a scris un roman, „Primii oameni în lună", în care eroul, profesorul Cavor, reușește să prepare un material numit „Cavorit", care împiedică acțiunea gravitării. Atunci cînd „cavoritul" ia naștere în laboratorul profesorului, acoperișul zboară în aer, deoarece „cavoritul" a întrerupt atracția dintre pămînt și acoperiș. Din același motiv mai ia naștere o furtună puternică, fiindcă nici aerul de deasupra „cavoritului" nu mai este atras de pămînt și se ridică cu violență în sus. Pentru a pleca în lună, profesorul Cavor construiește un aparat de formă sferică, acoperit cu oblocne din cavorit. Atunci cînd profesorul Cavor dorea ca sfera sa să se deplaseze într-o anumită direcție, nu avea decît să ridice oblonul de cavorit din direcția respectivă. Pe vremea aceea însă, toate acestea erau încă cea mai pură fantezie.

Degravificarea și electrogravitația

Dacă răcim un corp pînă în apropierea lui zero absolut, adică pe la 273 de grade sub zero, acesta începe să-și piardă greutatea și, desigur, și inerția. In cazul cînd răcirea s-ar putea face chiar pînă la zero absolut, greutatea s-ar reduce la zero, adică un munte și un fulg ar cîntări la fel: zero.

Parcă vă aud spunînd: Răcirea aceasta nu este prea îmbietoare! Nu mi-ar plăcea să călătoresc pe o asemenea „răcoare". Cel ce spune așa însă nu are pic de dreptate. Știința modernă a reușit să înfrîngă multe obstacole dificile, iar o bună izolare termică nu este cel mai greu lucru de făcut. De altfel, este foarte probabil că răcirea nu este singura cale spre „degravificare". De pe acum se vorbește de „electrogravitație". Se pare că un condensator electric special, în formă de disc, încărcat cu cîteva sute de mii de volți, dă naștere unui cîmp gravitațional propriu, care îl face să poată zbura cu mari viteze.

Cu graviplanul în univers

Ne putem acum închipui un tip cu totul nou de aparat de zburat. El va fi construit din materiale „degravificate". Din această cauză va putea fi extrem de mare, să zicem cît „Casa Scînteii". Mărimea nu este de astă dată o piedică, căci greutatea „graviplanului" va fi destul de redusă. Pentru propulsie va fi suficient un foarte mic motor rachetă, care va putea accelera extrem de repede graviplanul nostru fără greutate și inerție pînă la viteze enorme. Pasagerii nu vor simți însă nimic, căci și ei vor fi degravificați. Acesta va fi vehiculul ideal pentru călătoriile cosmice, căci, nefiind atras nici de pămînt, nici de celelalte corpuri cerești, se va putea plimba cu viteze uriașe prin univers, după dorința piloților, consumînd pentru aceasta foarte puțină energie, deci se va putea mulțumi cu provizii de combustibil extrem de reduse.

Să ne întoarcem pe pămînt

Inainte de plecarea în spațiul cosmic, degravificarea va avea de făcut destul de multe treburi pe pămînt.

Dacă se va reuși degravificarea oamenilor, vom ajunge să putem călători dintr-un loc în altul ca în basme, fără nici un fel de vehicul, poate cu un aparat micuț de ținut în buzunar. Nu se va mira nimeni dacă cineva va cîntări 10-11 kg la vîrsta de 40 de ani. Bătrînii vor fi capabili de performanțe pe care le poate invidia orice atlet de azi. Medicii vor prescrie tratamente de degravificare așa cum se prescrie azi penicilina.

In ramura construcțiilor degravificarea va avea oare ceva de spus? Desigur. Omul va locui unde îl va plăcea: pe crestele munților sau pe malul mării... Va fi nevoie doar să-și ia casa în spinare și să plece. Și precis că la destinație nu se va simți mai obosit decît ar fi cărat un geamantan. Asemenea case nu vor mai avea temelii și probabil că nimeni nu le va mai construi din cărămizi și beton, ci din materiale speciale, metalice sau mase plastice degravificate.

Astăzi plantele și animalele nu pot crește mai mari decît le permite greutatea lor. Spicul de grîu, ramurile pomilor în rod se pleacă spre pămînt și uneori se rup chiar sub greutate.

Plantele și animalele degravificate nu vor fi împiedicate în creștere de greutatea lor. Biologia va putea face astfel progrese de necrezut. Merele vor intra în concurență cu dovlecii, boabele de grîu vor fi cît merele. La pisici mari cît elefanții prefer să nu mă gîndesc...

Mai există făpturi inteligente în univers?

Universul este atît de vast, încît cel mai simplu raționament de probabilitate ne arată că neapărat mai trebuie să existe corpuri cerești locuite de ființe gînditoare. A intra însă în legătură cu ele este mult mai complicat decît ne închipuim, chiar și atunci cînd vor exista vehicule cosmice bine puse la punct, care să poată explora fiecare sistem în parte. Mai simplu ar fi dacă s-ar putea comunica prin semnale. Sistemul cel mai perfecționat pe care îl cunoaștem azi este radioul. Undele electromagnetice au încă defectul de a fi cu ușurință absorbite de obstacolele materiale. [illegible]tanțele mari pe care le [illegible] de străbătut sînt pline cu „capcane electromagnetice", care înghit semnalele. Chiar dacă alții încearcă să intre în legătură cu noi, semnalele se pierd pe drum.

Iată însă că s-a descoperit că există unde de gravitație, care străbat cu ușurință orice corp, fără a mai fi absorbite. Poate că într-un viitor, nu știm cît de îndepărtat, graviradioul ne va pune în legătură cu celelalte lumi locuite, după care imaginația jinduiește atît de mult.

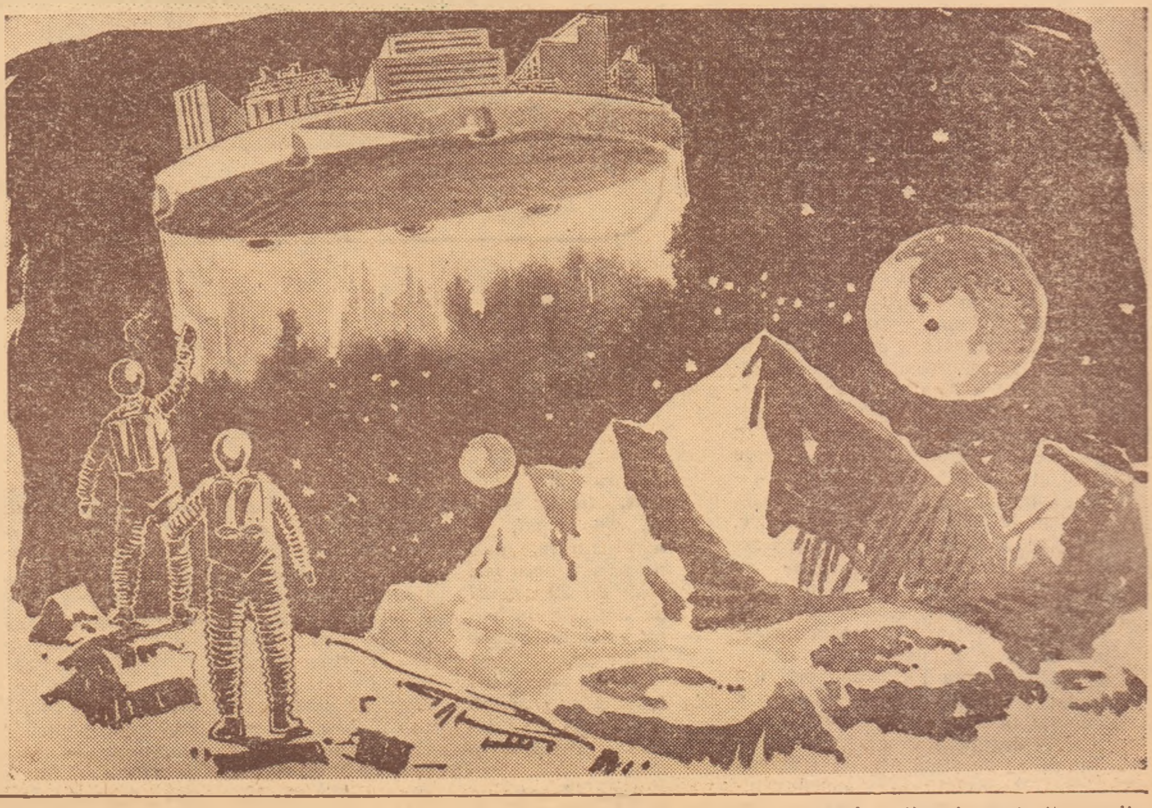
Nu mai rămîne decît să răspundem la întrebarea:

Cînd se vor întîmpla toate acestea?

Viteza cu care progresează astăzi știința ne [illegible]găduie să facem pro[illegible]sticuri din cele mai îmbucurătoare.

Chiar dacă minunile științifice pe care le-am prevăzut nu vor avea loc peste un an sau doi, în orice caz, dintre cei care citesc aceste rînduri, unii vor avea prilejul să facă comunicări științifice în era cuceririi gravitației.

Ing. A. SCHWARZ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".